

Kedves szülők, barátok, rokonok a képernyők előtt!

Kedves Kollégák itt a templomban, Kedves Ballagó fiataljaink!

Ne a kátyút, hanem az utat nézzétek!

Bátor Botond egykori pálos tartományfőnök úrtól kölcsönzöm ezt a mondatot, amely kellően rövid és frappáns ahhoz, hogy egy ilyen várt és halasztott ünnep feszültségében magatokkal vigyétek! S ha az elmúlt több mint egy év történetét, bizonytalanságát, fájalmát ötvözik az élet élni akarásával, útravalóul is érdemes a tarisznyátokba gyúrni. Jókor, jó helyen előhúzhatod.

Ne a kátyút, az utat nézzed!

Ez a mondat eredetileg tagbaszakadt hívő, motoros zarándokoknak szólt, akik Bátor Botond hívására évente motorokra ülnek, hogy több száz fős konvojjal a Fekete Madonnához látogassanak a lengyelországi Częstochowába. Éppen oda, ahová a 12. C-s diákok két éve nyáron bicikliztek Király tanár úrral. Ez a mondat így tehát találó minden piarista kerékpáros zarándoknak, túrázóknak is, aki akár Róma, Torinó vagy Peralta de la Sal felé teker. A hosszú út sok örömet, szépséget, kalandot és jóféle kihívást tartogat, de sokféle bizonytalanságot és veszélyt is rejt. Bár pontosan nem tudjuk, melyik kanyar mögött, melyik lejtő alján mi vár, de tudjuk, lehet gödör, lehet kátyú bárhol. Mi ezen az égövön aztán különösen tudjuk, hogy a kátyú az út természetes része. Az intelem mégis arra hívja fel a figyelmet, hogy tekintetünket ne a kátyún tartsuk, hanem azt úton. Bölcs ez a mondás, amelyet a gyakorlott túrázók már most is értenek. **Ha ugyanis folyton a kátyún tartjuk a szemünket, az valahogy titokzatosan bevonz, és előbb utóbb benne találjuk magunkat!** Ez a tapasztalat. S abban nagyot lehet esni. Aki az utat nézi, az látja a kátyút is, nem hagyja figyelmen kívül, de szándékai tovább lendítik. Tudja, hogy az úton várható nehézség, nem is lepődik meg rajta, de megtalálja esetenként a szűk, de biztos utat, amelyen tovább foroghat kereke!

Éppen valami ilyesmit tettetek ősszel, amikor a szalagavatóra készültetek! Az A-sok október legelejére tervezték, hiszen sejtették a közelgő bajt. A B-sek és C-sek elengedték a bált, de olyat tettek, amelyet még nem tett osztály itt a Piárban. A B-esk szalagavatója egy rögtönzött, és meghitt osztályfőnöki óra volt, a szalagokat egy hirtelen nyakon csípett piarista atya áldotta meg. Megmaradt az ünnepből az, ami igazán fontos. Ragaszkodtatok a megáldott szalagokhoz! A C-sek pedig osztályfőnökükhöz ragaszkodtak, aki már ezekben a napokban betegségével küzdött. Hetekkel később egy szép vasárnapi mise keretében kaptátok meg a megszentelt szalagokat tőle. Látjátok, milyen szép is az, ha az útra és nem a kátyúra figyeltek?

Hát így tekintetek életetek útjára, zarándoklatára is! Akár motorral, kerékpárral, gyalogosan, egyedül, társakkal vagy barátokkal, férjjel, feleséggel, gyerekekkel teszitek is azt. Ha jó életet éltek, akkor szívetekben zarándoklatra készüljétek! Hisszük azt, hogy ehhez a zarándoklathoz sok mindent kaptatok innen az iskolátokból, sok mindent kaphattatok tőlünk is. A térkép ott lehet nálatok. Kinek a kezében, kinek a táskájában vagy zsebében lapul, de ott van. Hát vegyétek csak elő, amikor kell. Az itt töltött éveitekben a céljaitok is megfogalmazódhattak, s hiszem azt, hogy a kalazanciusi „szép élet és jó” lebeghet szemetek előtt. Nos, ez a szép és jó is tud kátyúkat hordozni. **De tudjátok, ne a kátyút, az utat nézzétek!**

Egy pünkösdhétfői élményemet hadd osszam meg veletek! Szeretett plébános atyánk Szokolyán, Benedek atya a pandémia áldozata lett. Fájdalmas veszteség nekünk. Élete és

szolgálata ajándék volt nekünk! Az új plébánosunk Fejérdi Áron atya lett, akit talán többen és jobban is ismertek. Sokadik közössége lett a szokolyai, sok más feladata, szolgálata mellett kapta püspök atyánktól ezt az új szolgálati helyet. Áron atya – piarista öregdiák – nagy lelkesedése és tervei az egész közösséget magával ragadta. Most hétfőn a templom melletti közösségi ház takarítására hívott bennünket: néhány fiatal, fiatalabb felnőttet – még ide sorolom magamat is –, de döntően idősebb híveket. Nagy meglepetésemre érkeztek segítők Kóspallagról, Kismarosról, Verőcéről is. Igazi pünkösdi közösség jött össze, sok helyről, sokféle ember, de valahogy éreztük, egy nyelvet beszélünk. Jött 8 piarista diák is. 5.-es, 7.-es, 10.-es és 12.-es diákkal dolgoztunk együtt egész nap. „*Szép életre-jóra*”... Bizony, milyen szép és milyen jó is volt! Nem tanár és diák, nem igazgató és pap munkálkodott, hanem azt éreztem: barátok vagyunk ott mindannyian. Társak, testvérek, akik építkezni vágnak! A szomorúság, a veszteség árnyékából még nem dugtuk ki a fejünket, mégis milyen nagy ajándék volt, ami ért bennünket ebben az élményben! Együtt dolgozunk, takarítottunk, festettünk, bútort szereltünk... társként, barátként.

Valami ilyesmire készüljétek! Építkezzetek! Építsétek a nemzet országát és építsétek az Isten országát is az életetekben. Törekedve a szépre és a jóra, a nemesre és az igényesre. Észre véve azt, ami általatok jöhet létre, ami általatok épülhet meg. Amihez a ti tehetségetek, szorgalmatok, szakértelemtek, elhivatottságotok kell! Vegyétek észre azt a hiányt, amit veletek készül betölteni az Úristen! Legyetek kovász! Hiszen tudjátok, hogy a kenyér töredék része a kovász, mégis milyen nagy hatást gyakorol a kenyérben. Ilyen szerepben legyetek, ilyen kovász küldetést élő emberek legyetek! És ha ezekre figyeltek, életetek zarándokút lesz! És jobb zarándokolni az életben, mint egyszerűen csak leélni azt! Más minőség, más ígéret és más remény!

Kedves végzős diákjaink, fiataljaink, barátaink! Építsünk közösen! Ezért én nem is búcsúzómon tőletek! Dolgozzunk együtt, társként, barátként tovább! És ne feledjétek: **ne a kátyút, az utat nézzétek!**

Kalász Ákos igazgató